

минжлото, помислилъ бы че домашны скърби бѣхж напечатали на лицето му онѣзи мрачна навжсеность; но той са бы измамилъ, защото физиономіята му бѣше таквази и преди свадбата му. Трухильо е былъ отъ край такъвѣзи, и когато бѣше нежененъ еще, той гледаше на занаята си отъ сербозна точка, и въпросытъ за гащы и за кавтаны той разискваше какъто нѣкой генералъ плана на едно сраженіе.

Понеже до тогасъ не бѣ правилъ дрѣхы за слуга на Н. Превѣсходителство Намѣстника, той искаше да си покаже искусството чрезъ нѣкой особененъ кроежъ, чрезъ едно добръ обмысленно дѣло, и слѣдователно земаше мѣрка съ таквози напрегнѣто вниманіе и съ такава бавность, щото Пикильо са отчайваше. Но за да си премине попріятно времето, и като умно момче, което желаше, преди сичко, да познае онѣзи отъ които зависяше щастіето му, той запытваше хитро масторъ Трухильо, за обитателитѣ на дома, и какво понятіе има за Н. Превѣсходителство Намѣстника.

« Желалъ быхъ, отговори важно шевачытъ, да немахъ освѣнъ добро да кажж за него: той е достоинъ воинъ, добръ господарь, не обижда никого, и найвече добръ платець. Но да ти кажж искрено, твърдѣ не са благодари чловѣкъ отъ него; подаграта му никакъ не помага на развитіето на занаята ми, ножицытъ ми ослабватъ нѣкога като него, и никога не сполучихъ да му ошіж дреха която да ми докара що-годѣ слава.

— Ами дѣщеритѣ му? попыта го Пикильо.

— Колкото за госпожица Кармена, работата е друга; шевачката ѣ Жуана е честита. Н. Превѣсходителство не е богатъ, защото нема нищо освѣнъ мѣсечната си заплата, и са хвали съ туй; но ако слушахж вкуса му, дѣщеря му и госпожица Аиша ще правяхж сѣкый день по една мантиля, или нѣкоя нова премѣна.

— Госпожица Аиша и тя ли му е дѣщеря?

— Не! но има я като своя дѣщеря; испълня сичкытъ ѣ желанія . . . , обыча я, господине слуго . . . и има право! Не е възможно да не сполучытъ сѣко-